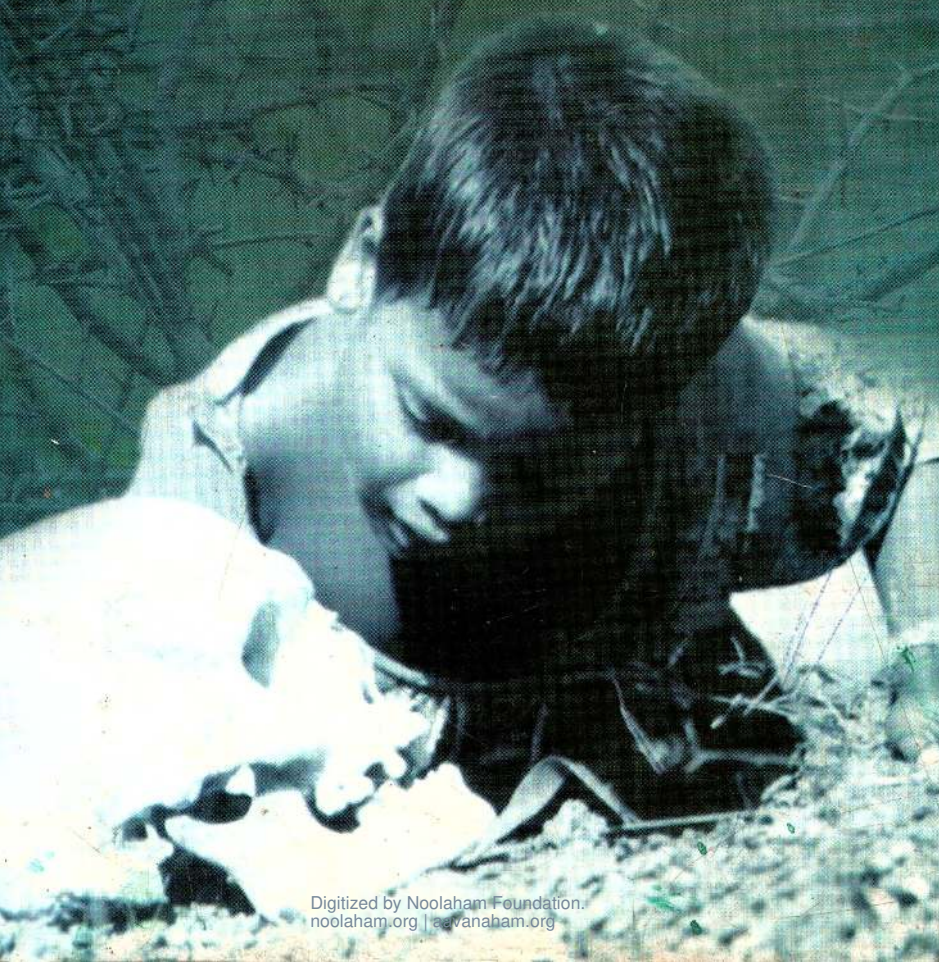

எலும்புக்கூட்டின் பாக்குடேயம்

அநாமிகள்

எலும்புக்கட்டின் வாக்குமூலம்

எலும்புக்கூட்டின்
வாக்குமூலம்

அ நா மி க ன்

அழகியல் கலாமன்ற வெளியீடு : 01

எலும்புக்கூட்டின் வாக்குமூலம் (கவிதைகள்) அநாமிகள் © அநாமிகள்
முதற்பதிப்பு . ஜனவரி 2006 வெளியீடு : அழகியல் கலாமன்றம், கிளிநொச்சி.
தொ.பே 0940212285927 அச்சுக்கோப்பு : மருது, கனகபுரம் தெரு. கிளிநொச்சி.
அச்சமைப்பு : அழகன் பதிப்பம். தொடரித் தெரு. கிளிநொச்சி. மேலுறை
ஒளிப்படம்: கஜானி. அநாமிகள் ஒளிப்படம் : தி. தவபாலன். உள் ஒளிப்படங்கள்
அமரதாஸ், தி. தவபாலன், கஜானி.

விலை : 150.00

என் ஒன்பது வயதுவரை
வாழ்ந்த அப்பா
ஜெ.ரோம்பிள்ளை - பங்கிராஸ்
அவர் சகோதரர்
ஜெ.தார்சிசியஸ்.
01.01.1986 வயலில் இராணுவத்தால் படுகொலை
செய்யப்பட்ட சிறிய தந்தை ஜெ.அருள்நேசன்
உடன் பிறவா சகோதரன்
கப்டன் - குமணன்
அம்மாவுக்கு உறுதுணையாய் எனை வளர்த்த
சிறியதாய் தவநாயகி
குமுதினி கடற்கொலையில் கொல்லப்பட்ட
குமாரசாமி - விநாயகமூர்த்தி உட்பட உறவுகள்

இன்னும்
மெனப்பெருவெளியில்
புதையுண்டு போய்
கூடுகளையான உறவுகள்
யாவருக்கும்

நன்றி

அன்ரன்அன்பழகன்
வேழன், சூட்டி
கருணாகரன்
சுகந்தினி
திருநகரா் ஜெகா
விஜி
தி. தவபாலன்
கஜானி
அமரதாஸ்
மிகுதன்
இளையதம்பி தயானந்தா
கருணைரவி
அமுதன்

வெளிச்சம்
எரிமலை
ஈழநாதம்
முன்றாவது மனிதன்
நிலம்
நிகரி
சங்கமம்
கவிதேசம்
தினக்குரல்

அநாமிகன் கவிதைகள்

உண்மையின் தீராத தாகம்

அநாமிகனின் கவிதைகள் கனவின் சாயலைக்கொண்டிருக்கின்றன. இந்தக்கனவு சிலவேளைகளில் துலக்கமானது. சில சமயம் அருபமானது. அநாமிகனின் மனம் இயங்குகிற விதமும் இப்படித்தான். சிலபோது துலக்கமானது. சிலபோது அருபமானது. துலக்கமும் அருபமும் இணைந்த நிலையில் வெளிப்பாடு கொண்டிருக்கும் அநாமிகன் கவிதைகள் நம்மோடு நெருங்கி நிற்கின்றன. நம்வாழ்வும் ஒருபொழுது துலக்கமாகிறது. இன்னொருபொழுது அருபமாகி விடுகிறது. ஒருவகையில் இதொரு மாயவிளையாட்டுத்தான். ஆனால் இந்த விளையாட்டுச் சுவாரஸ்யமானது. சலிப்பாகவும் மகிழ்ச்சியாகவும் துக்கமாகவும் எழுச்சியாகவும் நம்பிக்கையாகவும் அவநம்பிக்கையாகவும் மாறிமாறிக்கோலம் காட்டுகிறது. அதேவேளையில் அது எப்போதும் உண்மையைக்காட்டுகிறது.

அநாமிகன் காலத்தின் சாட்சியாக இருக்கிறார். சாட்சியானவர் தான் வாழும் குழலினதும் காலத்தினதும் மெய்ப்பதிவாளராக இருப்பார். அறம்தான் அங்கே அடிப்படை. அறம் எனும்போது எது அறம் என்பதில் மாறுபாடுகள் கொண்ட பல்வேறு கேள்விகளும் அபிப்பிராயங்களும் கருத்துகளும் முன்வைக்கப்படலாம். ஆனால் வாழ்க்கையை முன்வைத்து நீதி, உண்மை, யதார்த்தம் என்பவற்றின் கலவையாகத் திரட்சியுறும் அறம் பற்றியதே இங்கே விளக்கம். இந்த அறத்தின் வழி தன்னை நிலைப்படுத்துவதில் அநாமிகன் இயல்பாயிருக்கிறார். அதனால்தான் “எலும்புக்கூட்டின் வாக்குமூலம்” என்று அவர் துணிவுகொண்டு எழுதியது சாத்தியமாகியது.

ஈழப்போர் தீவிரம் பெற்றிருந்த தொண்ணூறுகளின் பிற்பகுதியில் போர்க்களமாகவே விரிந்திருந்த வண்ணியில் வாழ்வே போர்க்களமாகியிருந்த சூழ்நிலையில் அநாடிகள் தன் கவிதைகளை எழுதியிருக்கிறார். ஒருபக்கம் ஒடுக்குமுறையாளருடைய போரின் அநீதி. மறுபக்கம் விடுதலை வேட்கை. வாழ்வின் மீதான தீராத ஆவல், துயரங்கள்மேல் எழுகின்ற சீற்றமும் வெறுப்பும்

வாழ்வின் குரலங்களோடு போராடிக் காயப்பட்ட அனுபவங்களையுடைய தலைமுறையின் ஒரு இளங்கவியுடைய கவிதைகளிவை. இந்தக்கவிதைகள் தவிப்பையும் நெருக்கத்தையும் கொண்டிருக்கின்றன. இந்தக்கவிதைகளின் மையம் எத்தனிப்பு எனலாம். அநாடிகளின் கவிதைமொழி எப்போதும் எத்தனிப்போடுதான் இயங்குகிறது. ஆக அநாடிகளின் கவிதைகளை எத்தனிப்புகளின் மொழி அல்லது எத்தனிப்புகளின் வெளிப்பாடு அல்லது எத்தனிப்புகளின் விளைவு எனலாம். எதையோ சொல்வதற்கான எத்தனிப்பு. எவற்றையோ செய்வதற்கான எத்தனிப்பு. விரும்புகிற வாழ்வை வாழ்வதற்கான எத்தனிப்பு. முழுதாக நடைமுறைச் சாத்தியங்களை உருவாக்குவதற்கான எத்தனிப்பு. இந்த எத்தனிப்புகளுக்குரிய அமைவுகளும் சாத்தியங்களும் குறைகின்றபோது உடைகின்றன கனவுகள். கருங்குகின்றது இதயம். ஆனாலும் உறங்கா ரூபங்களும் வாழ்வின் தீரா ஆவலும் மீண்டும் எதற்கோவெல்லாம் எத்தனிக்கிறது. உடலும் மனமும் சேர்ந்தியங்கும்போது நிகழும் விந்தையது.

அநாடிகளில் இந்த விந்தை நிகழ்கிறது. இந்த விந்தையில் அநாடிகள் கழல்கிறார். எத்தனிப்பின் விந்தை ஒருபோது துலக்கமாகிறது. ஒருபோது அரூபமாகிறது. இங்கே முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது துலக்கம் அரூபம் என்ற இரண்டு வேறுவேறு எதிரெதிர் துருவங்களிலும் இடறுப்படாமல் அநாடிகள் அறத்தின் வழி இயங்குகிறார் என்பதையே

சாட்சிக்கு எப்போதும் தேவை உண்மை. அந்த உண்மையில்தான் உயிர் வாழ்கிறது சாட்சியின் அடையாளம். அநாடிகளுக்கு உண்மை வேண்டும். உண்மைகளும் தெரியும். அநாடிகளின் கவிதைகள் இந்த உண்மையிலேயே பலம்பெறுகின்றன. இவை அழகடைவதும் இந்த

உண்மையினாலேயே. உண்மை கொள்கிற தீராத் தவிப்பை உணருகிற இதயம் அநாமிகனுக்கு வாய்த்திருக்கிறது. உண்மை எப்போதும் தீராத் தவிப்போடு கொந்தளித்துக்கொண்டிருக்கிறது. உண்மையை உணருகிறவனின் இதயமும் அப்படித்தான். அது அலையடித்துக்கொண்டும் கொந்தளித்துக்கொண்டுமிருக்கும். அதனால் உறங்க முடியாது. தணியவும் முடியாது. தீராத் தாகத்தோடு இருப்பதே அதன் விதி.

இப்படி விதிக்கப்பட்ட இதயத்தின் வெளிப்பாடுகளாக இருக்கின்றன அநாமிகனின் கவிதைகள். இந்தக் கவிதைகள் கோரி நிற்பது உண்மையை உணரக்கூடிய இதயங்களையும் உண்மையை அறியவிரும்புகிற அவற்றின் திராணியையுமே.

ஈழத்தின் கவிதைச்சூழல் நெருக்குவாரங்களில் நசிபட்டிருக்கிறது. கவிதை குறித்த விளக்கங்கள் அதிகரித்த அளவுக்கு கவிதை இல்லை. கவிதை குறித்த அறிதலும் இல்லை.

கவிதை எழுதுவோராலும் வாசகர்களாலும் சாகடிக்கப்பட்ட நிலைதான் பெருகிக்கிடக்கிறது.

இது ஒருவர் தன்னுடைய கவிதை வெளியைத் திறப்பதற்கு பெரும் சிரமத்தை தருவது.

அவரவரிடம் சேமிப்பிலிருக்கும் தன்னிலை அளவுகோலின்படி கவிஞரும் கவிதைகளும் அளக்கப்படும் நிலை கொடுமையானது. அநேக கவிஞர்கள் இந்த அளவுகோலுக்கிசைவாக இயங்குகிறார்கள். அது அவர்களுக்கு செளகரியமானது. இருக்கும் நடத்தில் பயணிப்பது சிரமங்களானதும் பாதுகாப்பானதும் மன எச்சரிக்கைக்கு அவசிய மற்றதுமாகும்.

அறிதல் மூலம் புதிய வெளியைத் திறக்கும் முனைப்பு புதிய கவியின் இயல்பு. ஆனால் அதற்கு உடனடிக்கொண்டாட்டம் இல்லை. புதிய திசையை கண்டறியும் பயணியின் பயணம் சோதனைக்குரியது.

அதற்கான சவால்கள் அதிகம். அந்தவித்தைக்கு கனவின் உறுதியான மனம் வேண்டும்.. சாகடிக்கப்படும் களத்தைக்கடந்து பயணிக்கக்கூடிய கனவின் உந்துதல் தேவை.

அநாமிகன் தன் வெளியில் இரண்டையும் கலந்திருக்கிறார். விதிக்கப்பட்டிருக்கும் ஒழுங்குகளுக்குள் நிற்பது ஒன்று. அதில் நின்றுகொண்டு புதிய பகுதிக்குள்

தமிழ்க்கவிதைகளில் படிந்திருக்கின்ற பொய்மைக்கூறுகள்தான் பொது வாசிப்பாளர்களுக்கு அதிக பரிச்சயமாக இருக்கிறது. அதிபுனைவுகளைக் கொண்டாடுகிற வழக்கம் தமிழில் தொடர்ந்து பராமரிக்கப்பட்டுவருகிறது. இதில் யாருக்கும் எந்தக்கூச்சமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அதேவேளை மெய்க்கவிதைகளை அவர்கள் எந்தத்தயக்கமுமில்லாமல் வெளிப்படையாக எதிர்க்கிறார்கள் மறுக்கிறார்கள். அந்தளவுக்கு அவர்கள் வாசகர்களின் மூளையில் பொய்யைப் படிக்கப் போட்டிருக்கிறார்கள். இதனால் நல்ல கவிதைகளுக்கான வாசகப் பரம்பல் மிகக்குறைவாகவேயுள்ளது. இது தமிழ்ச்சூலுக்குப் பெரிய வீழ்ச்சி. தமிழ்க்கவிதைக்குப் பெரும் சரிவும் பின்னடைவும்.

அநாமிகன் இத்தகைய அபாயகரமான நெருக்கடிச்சூழலைக்கடந்துதான் தன் கவிதைகளைக் கொண்டு வருகிறார். வறுமையைப் போல பொது வாசகப்பரப்பில் உடனடி அறிமுகத்தின் ஒளிர்வை இந்தக்கவிதைகள் பெற தாமதங்கள் நிகழலாம். ஆனால் அதணையிட்டு வருத்தமில்லை. ஏனெனில் இதொரு வணிகமல்ல. ஈடுபாடு. லாபங்களை நோக்கிய கவனமல்ல. சீர்மையையும் நல்விளைவுகளையும் நோக்கிய அக்கறை. இதன் வழியும் வேறு. மொழியும் வேறு. அநாமிகன் இவற்றுக்கெல்லாம் சம்மதங் கொண்டு தயாராகியிருப்பதுதான் மகிழ்ச்சியானது. இந்த மகிழ்ச்சியான காரியத்துக்கு நாம் செய்ய வேண்டியது அநாமிகனையும் அவருடைய கவிதைகளையும் அணுகுவதே.

754, கனகராசா வீதி,
கிளிநொச்சி.

கருணாகரன்.

பதிப்புரை

ஈழத்தமிழ் மக்கள் மிகக் கொடூரமான நெருக்கீடுகளிற்குள்ளான காலப்பகுதியில் போரும் . அலைவும் அவலமுமான அவ் வாழ்வியற் குழலில் அநாமிகனின் உணர்வுகள் கவிதைகளாக வெளிவர ஆரம்பித்தன.

அவரது முதல் கவிதைத் தொகுதியை நாலுருவில் பதிப்பித்து வெளியிடுவதில் அழகியல் கலாமன்றம் மகிழ்வடைகின்றது. முதன் முதலாக கலாமன்றம் தனது பதிப்புப் பணியை அநாமிகனின் எலும்புக்கூட்டின் வாக்குமூலத்துடன் ஆரம்பிக்கின்றது.

அழகியல் கலாமன்றத்தின் தேசவிடுதலைக்கான அரங்கச் செயற்பாட்டிலும் சரி , சமூக விடுதலைக்கான அரங்கச் செயற்பாட்டிலும் சரி , முக்கியமாக பங்களித்து அளப்பரிய பணியை ஆற்றியுள்ளார் . இவர் தரமான நாடக நடிகன் , சிறந்த விளையாட்டு வீரன் வினைத்திறனுடைய கணித ஆசிரியர் என பல்வேறு திசைகளில் தனது ஆளுமையை வெளிக் காட்டிய இவர் ,இதனால் பெரும்பாலானவர்களிடம் அறிமுகமானவராயிருந்தார்.

கலாமன்ற அரங்கச் செயற்பாடுகள் பலவற்றில் பாடல் வரிகளாக இவரது கவிதைகள் அமைந்துள்ளன. கலாமன்ற வளர்ச்சியில் இவரது உழைப்பு குறிப்பிடத்தக்க நிலையை பெற்றுள்ளது. அந்தவகையில் இவரது தொகுப்பை வெளியிடுவதில் தார்மீக ரீதியாக கலாமன்றம் நிறைவடைகின்றது.

இத்தொகுப்பில் இடம் பெறும் பெரும்பாலான கவிதைகள் யாவும் சிங்கள பேரினவாத அரசு தமிழர்கள் மீது கட்டவிழ்த்து விட்ட கொடூர யுத்தத்தின் காலப் பதிவுகள்.

இவ் வாழ்வை அனுபவித்த , அனுபவிக்காத யாவரும் இவரது கவிதைகளினூடு அக்கால கொடூரங்களை மணக் கண்முன் பார்க்கலாம். ஈழப்போர் இலக்கிய வரிசையில் இத் தொகுப்பும் தனது இருப்பை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அழகியற் கலாமன்றம்.

கறுப்பும் வெள்ளையுமாய் ஒரு ...

இன்னதுதான் எனப்புரியாத ஒரு உலகத்தில் நான் இயங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன். இந்தப்புரியாமையே என் பயணத்தின் பாதைகளில் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் பல வினாக்களிற்கு காரணமானது.

ஒரு தனிமனிதனாகவும் ஒருக்கப்படும், ஒருக்குதலுக்கு எதிராகப் போராடும் ஒரு இனக்குழுமத்தின் அங்கியாகவும் பயணித்துக்கொண்டிருக்கும் என்னை எனது காலமும் சூழலும் இயல்பான என்னியல்புகளும் என்னை எழுத வைத்திருக்கின்றன.

போரின் நிஷ்டூர காயங்களோடு வலிகளோடு உலவிய, எழுச்சியுற்ற எனது சனங்களின் வாழ்வியக்கத்தை மனிதப் பொது உணர்வுகளை கண்ணீரோடும் புன்னகையோடும் ஆர்ப்பரிப்போடும் மனவெழுச்சியோடும் அவரவர் மொழியிலேயே சொல்ல முயன்றிருக்கிறேன்.

தனிமையை, அமைதியை விரும்புவதும் அதிகம் வாயடங்கி இயங்குவதும் ஏமாற்றங்களையும் வஞ்சகங்களையும் சகிக்க முடியாமல் எழும் சினமும் போலிமுகத்துதி, போலிச் சமரசங்களுக்கு ஆட்பட்டுப் போகாத கிறுக்குத்தனமும் இன்னமும் என் கயத்தை காத்துவருகிறது என்பதோடு, அரிதாரம் பூசாத உறவுகளையும் தேடித்தந்திருக்கிறது என நம்புகிறேன். சிலவேளைகளில் இவ் வியல்புகள் என்னைத்தனிமைப்படுத்தின. சிலமனிதர்கள், புறமொதுக்கவும் அவமானப்படுத்தவும் காயப்படுத்தவும் காரணமாகின என்பதும் உண்மையே. அப்போதெல்லாம் நான் சரணடைந்த வலிகளை ஆற்றிய கவிதைகளும் இவற்றுள் சில.

வெளிகளை, வெற்றிடங்களை நிரவிய விரவிய மொனம் எனக்குள் உலவிய மொனத்தின் பரிச்சயம், சகமனிதர்களின் மொனங்களை மொழிபெயர்க்க கைகொடுத்தது. அவ்வனுபவங்களோடு அருகிருந்த உணர்வுகளை அவ்வப்போது வாய்த்த கணங்களில் கவிதைகளாக எழுதினேன்.

நிழல்களின் மொனம், முகில்களின் மொனம், இருளின் மொனம், நிலவின் மொனம், காதலின் மொனம், காவலரண்களின் மொனம், பிணங்களின் மொனம், வெற்றி கொள்ளப்பட்ட முகாம்களின் மொனம், துயிலுமில்ல கல்லறைகளின் மொனம், மனிதப்புதைகுழிகளின் மொனம், ஆரணயத்தின் மொனம், கருமைக்குள் கடலுக்குள் சிதறிய முகமறியா அநாமிகங்களின் மொனம், சிறைகளின் மொனம், ஒடுக்குமுறைகளின் மொனம், வறுமைமீன் மொனம், தூனியமான ஊர்களின் மொனம், கிணறுகளிலும் மலக்குழிகளிலும் பற்றைகளுக்குள்ளும் முட்கம்பிகளிலும் கிடந்த எலும்புக்கூடுகளின் மொனம், இப்படி குரல்வளை வரை வந்து நாவறண்டு , பேச்சடங்கி மூச்சடங்கிப் போன அனைத்து மொனங்களும் வெளிகளும் கனவுகளும் எனது வரிகளில் இழையப்பட்டிருப்பதை இப்போது உணர்கிறேன்.

அதிக வேளைகளில் ஆர்ப்பரிப்புக்களை விடவும் மொனங்களே விரியமானவை. வெளி விரவிய எலும்புக்கூடுகளது மொனத்தின் சாட்சியங்களே இந்த வாக்கு மூலங்கள். இதுவே இந்நூலின் தலைப்பும் குறியீடுமாகும்.

தனியே கண்ணீரோடும் பெருமூச்சோடும் மட்டும் மொனம் வாழ்ந்து விடவில்லை. மாறாக புதிய சிந்தனை அறிவு, இரசனை, உணர்தல், தேடல், எழுச்சி என்பவற்றோடும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது.

இதுவே இலக்கியமொன்றின் தோற்றுவாயாகவும் அமைந்துவிடுகிறது. இவ்வகை ஊடாட்டமே என் வீச்செல்லைக்குள் கவிதைகளாக உருவெடுத்திருப்பதை உணர்கிறேன்.

இம் மெளனங்களோடும் வெளிகளோடும் இப்போதுமுலவும் காத்திருக்கும் மனிதர்களின் வாக்குமுலங்களாக தரிசிக்கப்படுமாயின் நான் நிறைவுறுகிறேன்.

தொண்ணூறுகளின் நடுப்பகுதியில் கவிதைகள் எழுத ஆரம்பித்த நாட்களிலிருந்து இடப்பெயர்வும் அலைக்கழிவும் அரங்கும் எனக்கு அதிக உறவுகளையும் நண்பர்களையும் தேடித்தந்தது. என்னியல்பறிந்து எழுதுவதற்கும் வாசிப்பதற்கும் வாழ்வதற்கும் வழித்துணையாய் கூடவரும் என் இனியவள் ககந்தினி. என்னியல்புகளிற்கும் திறன்களிற்கும் மதிப்பளித்து வளர்த்த அம்மா, உடன்பிறப்பு வதனி,

வாழ்வின் முக்கிய பரிமாணங்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்த அன்ரன் அன்பழகன், உறவோடும், எழுத்தோடும் என்றும் மறக்க முடியாதவராகி இத்தொகுப்பு வெளிவரக் காரணமான கருணாகரன், அவர் துணைவி வசந்தியக்கா, அரங்கை எனக்கு அறிமுகம் செய்த விஜயசேகரன், ஆசிரியத்துவத்தோடும் அரங்கோடும் கூடிய நட்பாய் பங்கை உட்பட நீளும் அரங்க நண்பர்கள் இத்தொகுப்பை வெளியிடும் அழகியல்கலாமன்ற நண்பர்கள், மற்றும் பேரிகை நண்பர்கள், முகத்துதி பாடாது மானசீகமாய் நான் மதிக்கும் எண்ணற்ற எழுத்துலக நண்பர்கள், மட்டு நண்பர்கள் மலர்ச்செல்வன், ரமேஸ், என்போர்க்கும் எனது அனுபவம், ஆளுமை என்பற்றுக்கு ஆதாரமாய் தருணங்களை வழங்கிய கல்விக்கழகம், வினையாட்டுத்துறை, வலயக்கல்வித் திணைக்களம் மற்றும் இதனை அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த அழகன் பதிப்பகத்தினரையும் அதன் பொறுப்பாளர் அன்புமணி அவர்களையும் நன்றியுடன் மனதேற்றிக் கொள்கிறேன்.

இல : 97/2, திருவையாறு.
கிளிநொச்சி.

அநாமிகள்

நிலம் மீளுகை
காலத்துயரும் துயரறுகாலமும்
ஆர்ப்பரிப்பு
அவர்கள் மேன்மை தங்கியவர்கள்
பிரிவின் சங்கீதம் - 01
எலும்புக்கூட்டின் வாக்குமூலம்
நிராசை
நிலம் மீள் தரிசனம்
ஈடேறும் ஆத்மீகங்கள்
A - 9

பயங்கரவாதம்
தீக்குச்சிகள் பேசுகின்றன
ஆன்மாவின் உயிர்த்தெழுகை
ஊரும் நினைவுகள் ஊரின் நினைவுகள்
துயர் கசியும் வெளி
கார்த்திகை நாள்
நினைவுதிரா களவுகள்
முறைசாரா முகவரிகள்
பிரிவின் சங்கீதம் - 02

ஆறு ஆறாமல் அழுகிறது
களவுகளும் அறுவடையும்

வானவில்
ஒருகணம்
வேலைவாய்ப்பு

பலம்

சிறை

விளைவுகள்

தூரங்களால் சபிக்கப்பட்ட வாழ்வு

மௌனம்

எலும்புக்கூட்டின் வாக்குமூலம் - 02

அலை

கடலின் அழகு

ஒரு படையினரின் நடுநிச்சிக்கண்ணீர்

பயணம்

ஆசையோடு ஒரு கணம்

நிறைகுடம்

பிந்துனுவெவ அல்லது வெலிக்கடை 02

மூன்றாவது மனம்

வியாகுலப்பாடல்

இடைச்சிறுவனின் பயணம்

ஒற்றைச்செருப்பு

நீயிருக்கும் நாள்

தேவை

நீ துளிர்ப்பாய்...

எலும்புக்கூட்டின்

வாக்குமூலம்

அநாயிகனின் 44 கவிதைகளும்

நிலம் மீளுகை

மிஸ்தான்

எவ்வித சலனங்களும்ற்றுக்கிடக்கிறது
ஊர்
பிரமை போர்த்தியிருந்த அதன் முகங்களில்
விஷ சர்ப்பங்களின்
தோல்கள், பற்கள், நகங்கள்
ஆனாலும்
மக்கள் அச்சமின்றி வருகிறார்கள்
தங்களின்
இலையுதிர்காலத்தை சுட்டெரித்துவிட்டு
மயானங் கடந்து வருகிறார்கள்

சிதையுண்ட காலத்தின்
ரணங்களை
மௌனத்துள் கரைத்து
புன்னகைக்கிறது நிலம்
மனம் எகிறி எகிறி
காற்றை விசாரிக்கிறது
ஊருக்குள் வந்து

சிதைந்து

கூடுகளான உறவுகளின்

கதைகூற முடியாது

காற்று விம்முகிறது

மனச்சகிப்பின்

கொள்ளளவை மீறி

பெருமூச்சுக்கள் மட்டுமே

பேசிக்கொள்ளும் இந்தப்பொழுதுகளில்

புதிய விடியலின்

சூரியன்

என் தலைதடவுகிறது

நம்பிக்கை

முதுகைத்தட்டுகிறது

நிம்மதி

தன்முகத்தை சவரமிடுகிறது

இப்பொழுது

நிலவை,மலரை ரசிக்கமுடிகிறது

தென்றலோடிணைந்து பாட

என்கவிதை மகிழ்வாய் திறக்கிறது

எனது நிலமே

எனதருமை நிலமே

நீயெனக்கு நிரந்தரம்

காலத்துயரும் துயரறுகாலமும்

என் முதுகில் செதுக்கப்பட்டிருக்கும்
ஊனச்சிற்பத்திற்கான
பாடலை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்

வார்த்தைகளைக்கடந்து
அர்த்தங்களுக்கு அப்பால்
அனுபவமே நித்திய தரிசன அவாவுகையாக
அலைகிறது எமது காலம்
எங்கும் எதிலும்
நிஷ்டையற்றிருக்கும் மனிதம்
பிரபஞ்ச வெளியெங்கணும்
ஏகாங்கியாக தவித்தலையும்
காலத்தின் ரணங்களைச்சுமந்தபடி
என்முதுகில் செதுக்கப்பட்டிருக்கும்
ஊனச்சிற்பத்திற்கான
பாடலை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்

ஆல காலமாய்
ஒரு இன ஆன்மாவின் துடிப்புகளை அறுத்த
வாட்களின் நடுவே சிக்குண்ட என்பாடலில்
மீண்டும் குருதி வழிகிறது.

மூலஸ்தானங்களிலும்
 பலிபீடங்களிலும்
 வேண்டாத காணிக்கையாய்,
 அர்ச்சனையாய்
 எங்கள் துயருறைந்து கிடக்கிறது
 தீர்மானிக்கமுடியாதபடி
 எம்காலத்தின் நெடுவழி விரிகிறது
 ஒரு கார்காலத்தின் மின்னல் கீற்றைப்போல.
 இயக்கமற்று விறைத்திருக்கும்
 எழுதுகோல் முனைகளில்
 கால வெண்தாள்
 தன் விருப்பத்தில் கவிதை எழுதிக்கொள்கிறது.
 கனவுகளைக்களையும் காரியத்தில்
 விழிகள் பிடுங்கப்பட்ட பின்னும்
 விடிவுக்கான தேடலில்
 விரல்கள் அசைகிறது
 ஒரு இன ஆத்மாவின் வாஞ்சைகளை
 அங்கீகரிக்கமுடியாத அதிமானுடங்களின்
 வக்கிர கற்பனைகளில் ஏறி
 விடுதலை மொழிகள்
 மொழிபெயர்க்கப்படுகின்றன
 அல்லது
 விமர்சிக்கப்படுகின்றன
 அமானுஸ்ய வார்த்தைகளாய்
 தாயின் துயரறுக்க
 சூரிய மைந்தர்கள் விரைகிறார்கள்
 புரட்சித்தீ நாவுகள்
 எம்மனிதர்களின் சிரசுகளில்
 இறங்கிச் சுடர்விட.....சுடர்விட
 உலகின் விடுதலை மொழிகள் யாவற்றையும்
 கூவியபடி
 அல்லது ஆர்ப்பரித்துப்பாடியபடி
 அணிவகுத்துப் போகின்றனர்.

ஆர்ப்பரிப்பு

தி. தவபாலன்

அநாமிகா
பொழியும் ஊசிகளால் போர்க்கப்பட்ட
யௌவனம்
அதனுள்
அமிழ்ந்தும் எழுந்தும்
நிலவைச் சபித்தும்
தென்றலை எரித்தும்
நிம்மதி காணத்தவிக்கும்
இனிய நெஞ்சம்
விழிகள் மிளிர்த்தும்
தரிசனத்தையும்
நரம்புகள் சிலிர்க்கும்
ஸ்பரிசத்தையும்
யாசிக்கும் ஜீவனிற்காய்
எந்தன் ஆத்மாவின் வலிர்தல்
நீள்கிறது
எரியும் தேசத்திலிருந்து

என் அன்பே
நிகழுமென் வாழ்வியக்கத்தில்
நீ.....நீயே
ஒரு போராளியின்
துப்பாக்கியாயிருப்பதிலும்
ஒரு கவிஞனின்
எழுதுகோலாயிருப்பதிலும்
இன்புற்றுக்கொள்கிறது நெஞ்சு

அநாமிகா
கனவுகளுடனும்
காத்திருப்புக்களுடனும்
காதலியாயும் இருந்துவிடு

அவர்கள் மேன்மை தாங்கியவர்கள்

ஒரு அகாலத்து அஸ்தமனமொன்றில்
என் இதயத்தை
ஊடுருவிச் செல்கிறது
அவர்களின்
முள்ளான முடிவுகள்
நியமத்தின்
சுவரேறிக்குதிக்கவில்லை நான்
என்கால்களை
ஏன் முடக்கினார்கள்?
எதிர்காலத்தின் ஏணிகளை
வலிந்து பறிக்கவில்லை அவர்களிடம்
என் கரங்களை
ஏன் முறித்தார்கள்?
என் தகுதியை
கணிப்பிடத்தவறியதக் கண்கள்
என்விழிகளிற்கேன் வேல் பாய்ச்சினார்கள்

முகம் குப்புற விழுகிறேன்
மீண்டும்
முள்ளின் மேனிகளில்
அவர்களின் எழுத்தாணிகள்
என்னை அறைந்துகொண்டன
அவமானத்தின் சிலுவையில்
என்னால் முடியவில்லை
தெருக்களில் நடப்பதற்கு
மீளவும் மீளவுமாய்
என்மீதான அவர்களின் வக்கிரம் நீள்கிறது

அவர்கள்
தங்களின் எழுது (சொங்) கோல்கள் மட்டில்
பெருமிதப்பட்டுக்கொள்ளட்டும்
ஒரு ஏதிலியின் முள்ளந்தண்டை உடைத்ததிற்காய்

பிரிவின் சங்கீதம்

அமரதாஸ்

பிரியமானவளே
வெளிநடப்புச் செய்கிறது மனம்
பனி இரவின் புகார்களுக்குள்
புதையுண்டு பரவுகிறது
உன்னைத்தேடி

உன்வதனத்திற்காய் தவிக்கின்றன விழிகள்
காலத்தின் காத்திருப்புக்காய்
உணர்வுகளை எப்படி
எம்மால்
உறங்க வைக்கமுடிகிறது
பிரியமும் பிரிவும்
எப்படிக்கை கோர்க்கமுடிகிறது.

காத்திருப்பின் விளிம்பொன்றில்
நமது சந்திப்புக்கள்
சாரமற்றுத் தொலைகின்றன
ஓர் கார்காலத்து பெளர்ணமி நாளொன்றைப்போல
உறக்கமின்றித் தவிக்கும்
உன் நினைவுகளால்
அடிக்கடி புரண்டு படுத்துக்கொள்கிறது-இளமை
நுளம்புகளின் இரைச்சலும்
சில்வண்டுகளின் கீச்சிடலும்
தவளைகளின் கத்தலும்
தூரத்து வேட்டொலியும்
நாய்களின் ஊளையும்
செல்களின் இடியொலியும்
இரவின் நிசப்தத்தை சிதைக்கும்
அந்த ஒலிச்செறிவினுள்
உணர்வுகளின் ஓலம்
நசியுண்டு போகிறது தினமும்.

எலும்புக்கூட்டின் வாக்கு மூலம்

மீண்டும்

உறவுகள் ஊர் வந்து கொண்டிருக்கும்
ஒளி மிகு காலமொன்றில்
வெற்றுக்கூடாய்
நான் தொங்கிக் கொண்டிருக்கின்றேன்.

முட்கமயில் தொங்கும் நான்
என் கழுத்தில் தொங்கும் சிலுவை
சிலுவையில் தொங்கும் யேசு

கஜாவி

நான் பசியோடு இருக்கிறேன்
காற்று என்னை நிரப்பியுள்ளது
கை விடப்பட்ட
மல்லிகைப்பந்தல் பூத்துக்கொண்டிருக்கிறது
என்னை நிரப்பிக்கொண்டிருக்கிறது
பழைய சோற்றின் மணம்
நான் பசியோடு இருக்கிறேன்
எனது கண்களில் ஒளியேதுமில்லை

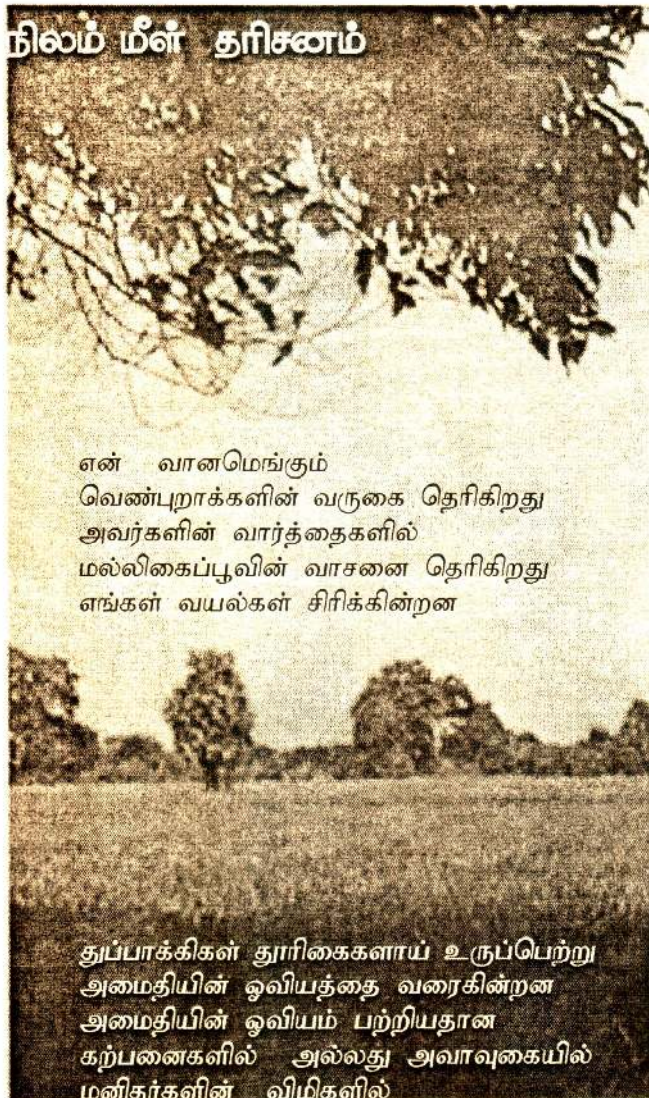
அழகிய எனதுரின்
பசுமையான தென்னைமரங்களிற்கிடையில்
வயிறொட்டிய எனது குழந்தையையும்
முலை வற்றிய மனைவியையும்
தேடிக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

மீண்டும் உறவுகள் ஊர் வந்து கொண்டிருக்கும்
ஒளிமிகு காலமொன்றில்
வெற்றுக்கூடாய்
நான் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

நிராசை

ஒவ்வொரு தடவையும்
எமது சந்திப்புக்கள் அர்த்தமற்றுப்போகிறது
உனக்கான ஆறுதலிற்கு
என்னிடம் இதயமில்லை
அலங்கரிக்கப்பட்ட வார்த்தைகளில்லை
அழகான கவிதைகளமில்லை

மொழியற்று நீளும்
நிராசைக் கற்பனைகள்
பெருமூச்சுக்களில் தொங்கிச் சிதைகிறது
நீ வரமாட்டாய்
வரவேமாட்டாய் என்றானபின்னும்
தொலைதூர நீள் வீதியின்
சிறு புள்ளியாய்
நீயே இருந்துவிட வேண்டும் எனும்
அவாவுகையே மீளவும் மீளவுமாய் தலைதூக்குகிறது
வா... ஒருமுறை...
உனதும் எனதுமான
பெருமூச்சுக்கள்
ஒருதடவை பேசிக்கொள்ளட்டும்.

மிகுதன்

சாம்பல் மேட்டிலுறைந்திருந்த
எனது நகரம் மெல்லத்துளிக்கிறது

ஆங்காங்கே குடிசைகளிற்குள்
கூடரும் குப்பி விளக்குகள்
இரவின் மேனியை துளைக்கின்றன

முற்றத்து மாமரம் பூக்கிறது
இளவேனிற்காலத்து பறவைகளின்
வருகைக்காகவும் -அவற்றின்
பாடல்களிற்காகவும்
விழிகளின் வாசலில் கோலமிடுகின்றார்கள்

சாபமுறைந்த
இறந்த காலப்பாடல்களையும்
புரட்சியிலெழுந்த
விடுதலைப் பரணிகளையும் உச்சரித்தபடி

ஈடேறும் ஆத்மீகங்கள்

மரணத்தின் வடுவழியா
என்தேசத்தின் மீதும்
சிதையுண்ட விழிகளுடனும்
குருதி தோய்ந்த துகிலுடனும்
குஜராத்தின் காற்று
பேதலித்து அலைகிறது.

உயிர் அவாவி, அவாவி
குழறி நாவறண்டு
கைகூப்பிய மனிதர்கள் முன்
உயிர(ளி)ழிக்கும் தெய்வங்களாய் அவர்கள்

அவர்களும் இவர்களுமாய்
பாத்திரங்கள் மாறியபடியே
மரண ஆற்றுகை நிகழ்தேறுகிறது

இனியென்ன
யாவும் இனிதே நிறைவேறிற்று
புனித யாத்திரைகள்
பிரார்த்தனைகள்
பிராயச்சித்தங்கள்
நேர்த்திகள், புண்ணிய கருமங்கள்
காணிக்கைகள்

யாவும்
யாவுமே
இனிதே நிறைவேறிற்று
தோத்திரம்
சுபம்

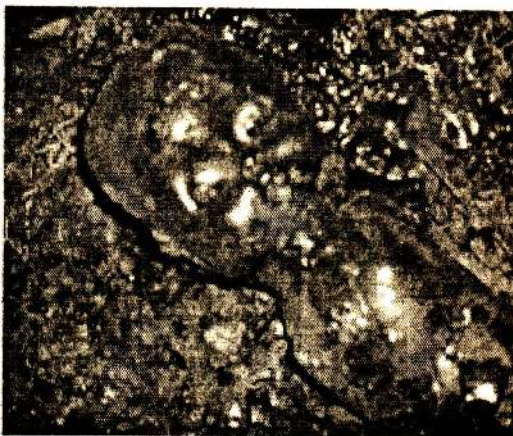
A9

A9 ஒரு கறுப்பு நதி
குருதியும்
வியர்வையும்
கண்ணீருமாய் சேர்ந்தோடும் நதி

A9 ஒரு ஜீவ நதி
கனவும்
வாழ்வுமாய்
நீண்டோடும் நதி

வீழ்த்தப்படாத நெஞ்சுறுதியுடனும்
விடுதலை அவாவுடனும்
எழுந்தொலிக்கும்
நீக்றோவின் ஜீவ கானமாய்
நீண்டோடும் கரு நதி

பயங்கர வாதம்

உமது ஆக்கிரமிப்பின் பாதையில்
எனது மொழி உனக்கு இடலறாய்
எண்ணும் வரைக்கும்
எனது சுயம் உனக்கு இடலறாய்
எண்ணும் வரைக்கும்
எனது அடையாளம் உனக்கு இடலறாய்
எண்ணும் வரைக்கும்
எனது சுதந்திரம் எனது மனிதம்
எனது இயங்குகை உனக்கு இடலறாய்
எண்ணும் வரைக்கும்
எனது எழுச்சி ஒரு பயங்கரவாதம்
எனது போர் ஒரு பயங்கரவாதம்
எனது புரட்சி ஒரு பயங்கரவாதம்
எனது பிரகடனம் ஒரு பயங்கரவாதம்.
உன்னைப் பொறுத்த வரைக்கும்

தீக்குச்சிகள் பேசுகின்றன

நாங்கள் குச்சிகள் அல்ல
தலையில் இருளகற்றும் கருவூலங்களை சுமக்கிறோம்
உடலில்
(சவ) பெட்டிக்குள் வாழ்கின்றோம்
வெளி வரும்போதெல்லாம் மரணங்கள் வரவேற்கின்றன
நாங்கள் குச்சிகள் அல்ல
எங்கள் சிரசுகள் உரசி
சிலிர்க்கும் போதெல்லாம்
சிரித்துக் கொள்கிறோம்
சுடர் சுமந்து அலைகிறோம்
விடிவின் விளக்குகளே
உங்களைத் தேடி

புயலும் மழையும்
எம்மை அணைக்க ஆர்ப்பரிக்கின்றன
விளக்குகளே!
விரைவில் வெற்றிடங்களை நிரப்புங்கள்
நாம் உருகி ஓயுமுன்
பூர்வீக வாசல்களை
மூடியிருக்கும் ஓட்டடைகள் அகன்று
வீடுகள் வெளிச்சம் பெறட்டும்.

ஆன்மாவின் உயிர்த்தொழுகை

அமரதால்

பஸ்மீகரிக்கப்பட்ட பேய் வீடு
பெரு வெளியெங்கும் சிதறிக்கிடக்கிறது
நான் மட்டுமல்ல
பூட்டன் அவர் தந்தையும்
சுயங்கள் உரியப்பட்டு
மெளனித்துத் தலை குனிந்து
நிர்வாணிக்கப்பட்டவர்களாய்
நடந்த நீள வெளி அது

எமது நகரத்தின்
அன்றைய விடியல்கள் பல
செல் ஒலியில் விடிந்து
பறையொலியில் அடங்கிக் கொண்டது
ஏக்கங்கள் நீளமாகவும்

துக்கங்கள் குறுக்காகவும்
கொண்டமைந்த சிலுவையில்
காலம் அறையப்பட்டது

உன்னத மீட்பின் இரட்சணியத்தில்
ஆன்மாவின்
உயிர்தெழுகை நிகழ்ந்தேறியது

நெஞ்சு நிமிர்த்திப்பாடுவேன்
இனியதென் தேசத்தில் ஆர்ப்பரிப்பேன்
பகை நாடி நிமிர்த்தி எக்காளமிடுவேன்
இனியது என் தேசம் - இனியது என் நகரம்”
உரத்துக் கூவுவேன்
நிம்மதி தொலைத்து நிஷ்டரங்களை சுமப்பினும்
இனியது என் தேசம்.

ஊரும் நினைவுகள் ஊரின் நினைவுகள்

நிலவே

சிரிக்காதே என் நிலை கண்டு

கூரையின் ஈக்கில்களினால்

நீ சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளாய்

இன்னுமேன் சிரிக்கிறாய்

ஆ... சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளது நானா?

ஓ... நான்தான் சிறை வைக்கப்பட்டுள்ளேன்

உலகத்தையே சுற்றிவரும்

உன்னை விட

ஊரில் கூட வாழமுடியாத - நான்

நான் தான் கைதி

நீளமாகிறதே நிசிகள்

இரவுகள் நித்திரைக்கானவையல்ல

வலிந்து மூடிய விழிக்குள்ளும்

ஊருகின்ற ஊரின் நினைவுகள்

சலனங்களை அனுப்பும்

நிசி கடந்தும்
நீள்கின்ற ஞாபகங்கள்
ஊரைத்தொடும்
உணர்வெலாம் ஊருகின்ற ஊரின் நினைவுகள்
நிலவில் துருத்தும்
வலிந்து முடிய விழிகளிற்குள்
நினைவின் சலனங்கள்
என்னால் எப்படித் தூங்க முடியும்?

துயர் கசியும்வெளி

தி.தவபாலன்

உப்புறி ஈரலித்துப்போன
துயர் கசியும்
இருள் கவிந்த மெளனப் பெருவெளி
அகதி நாட்களின் காதல் சுவடுகள்
இனி நீடுழிக்கும்
காடுகளில் உறங்கும்
யாரும் மீட்காதபடி
சருகுகளும் முட்களும் புதர்களும் மூடிய
ஆரண்யக் காதல் எச்சங்களை
இனியாரால் மீட்கமுடியும்
அலை நீழும் கரையிலிருந்து
வலியுதிர வலியுதிர
சிறகு சிதைந்த வண்ணத்துப் பூச்சியாய்
மனசு
பின்னோக்கிப் பறக்கிறது
கைசேராது கடலோடு போன
என் கண்மணியே,

சித்திரை 23 இரவு 7.15
கைப்பிடிக்க இன்றுதானே
நாட்குறித்தோம்

சித்திரை முழு நிலவின்
கண்ணீராய்
இரட்டைத்தூணோடு கிடக்கிறது
தேவாலயம்

ஆடையுமின்றி
பாடையுமின்றி
நிர்வாணப்பிணமாய்
நீ புதையிடப்பட்ட மணல் மேட்டில்
ஒற்றை மெழுகுவர்த்தியோடு நான்
மூசியெழும் காற்றோடும்
விம்முகின்ற ஊமை நிலவோடும்
பனியிரவின் தனிவெளியே
ஏகாந்த மௌனியாய் கிடக்கிறேன்
யுகத்துயரோடு
சிறகு சிதைந்த வண்ணத்துப்பூச்சியாய்
மனசு போகிறது திசையற்று.

கார்த்திகை நாள்

மாவீர நண்பா!
காற்றோடு கதறுகிறேன்
காதுகளை விரித்துக்கொள்
மண்ணோடு நெஞ்சு பதித்து
மனசோடு விம்முகிறேன்
இந்த மண் அதிர்வை
மொழிபெயர்த்துக்கொள்

இன்று
என் முற்றத்து மல்லிகை
மொட்டுடையவிழ்த்து
பனியினில் நீராடி
பட்டுமேனி காயாது
விடியுமுன்பே விழித்திருக்கும்

நாளை பூக்கவிருந்த கனகாம்பரமும்
இன்றுனக்காய் விரிந்திருக்கும்
தூங்கும் உனது கல்லறையை நிரப்ப

வாடிய வாழை உடல்கள்
தோளை உயர்த்தியுனை
குளிர்விக்கக் குதித்தெழும்

பருத்தித் திரிகளெல்லாம்
பட்டாடையாய் வாழ்வதை விட
உனக்காய் கருகிடக் காத்திருக்கும்
நீயும் என் வருகையின்
கணத்திற்காய் பார்த்திருப்பாய்
எனைக்காணாது
கட்டாயம் காத்திருப்பாய்

எல்லையில் நான் விழித்திருக்க எதிரி குலைநடுங்க
விழித்திருக்கும் வேளையிலே
உன்நினைவுடன் நான்
கொதித்துமிழும் துப்பாக்கி குமுறல்களில்
உனக்கு கோடி அஞ்சலிகள் நண்பா

கொஞ்சம் பொறுத்திரு
விரைவினில் வருவேன் விடிந்தபின் அதுவரை காத்திரு
ஓடியுயிர் போயிராவிடின்
விடிந்தபின் தேடிவருவேன்
பாதத்தடிக்கு
துப்பாக்கியை உடன் கைத்தடியை
மடியினில் சாத்தி
ஆற அமர்ந்து எம் வீரக்கதைகள் சொல்வேன்
அப்போ

கருமைக்குள் சிதறி
கதைகூறமுடியாது
காற்றோடு கலந்த அநாமிகங்களின்
மூச்சுக்களும் உந்தன் முகவரி சுமந்து வரும்

அன்று
நடுநிசியில் நாமெழுந்து
நர்த்தனமாடுவோம்
விண்மீனைப் புடுங்கி வந்து
நெற்றித் திலகமிடுவோம்
வானத்துக்கும் பூமிக்குமிடையில்
ஊஞ்சல் கட்டி விளையாடுவோம்
நண்பா
அதுவரை காத்திரு.

நினைவுதிரா கனவுகள்

இன்றைய இரவில்
தூரம் போன கனவுகளை துரத்திப்பிடிக்க
நினைவுகளுக்கு திராணியில்லை
எங்கோ.... காற்றலையில் மிதக்கும்
தொலைதூர சங்கீதமாய்
ஸ்பரிசம் செய்கிறது
கனவின் எச்சங்கள்
குடிசையின் சாளரத்தினூடு
விழியெறிந்து தேடுகின்றேன்.

நிலவு காய்கிறது
வெண்மணல் முற்றத்தில்
நிலவு வரைந்த இருளோவியமாய்
நிழல் படிந்து கிடக்கிறது
கனவின் கீற்றுக்கள்
விழிகளைச்சுற்றி வருகிறது
வாசலில்
விறாண்டிய குழியைச் சுற்றிச்சுற்றிவரும்
நாயாய்

திண்ணையிலோ
செத்தையிலோ..... எங்கோ
தொலைந்து போயிருக்கும்
அந்தக்கனவிற்கான உறக்கம்
எங்கு ...??

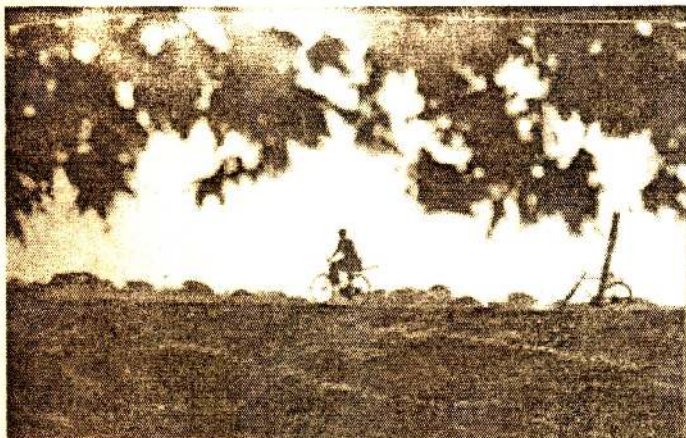
இன்றைய இரவே
இன்றைய உறக்கமே
இன்றைய கனவே
நீயெனக்கு நூறுமுறை வேண்டும்.

முறைசாரா முகவரிகள்

அன்பே
முடிந்தவரை
முயற்சி செய்கிறேன்
முடியுமுன் உன்னைச் சந்திக்க
யாழில்
இதுவரை உன்னவன்
உயிரோடுதான் இருக்கிறேன்
நாம் முகங்களால் மட்டுமல்ல
முகவரிகளாலும்
சந்திக்கமுடியாத
தூரதிஸ்ட காதலர்கள்
இருப்பினும்
உன் முகவரியை
முத்தமிடத் துடிக்கிறது
என் காகித இதழ்கள்
நீயோ
முகவரியைத் தொலைத்துவிட்டு
எங்கே இருக்கிறாய்

எங்கே இருக்கிறாய்
மாரியின் பின்
நீ
இடம் மாறியிருப்பாய்
அந்த மரத்தின் முகவரியை
மறக்காமல் அனுப்பு - என்
புதிய முகவரி
புதைகுழியாகுமுன்.

பிரிவின் சங்கீதம் -2

நீயற்ற பொழுதுகளைக் கடக்கும்
பிரளயம் ஒன்றினுள்
தேய்ந்தலைகிறது எனது காலம்
கனவுகள் காட்டாறாயும்
நினைவுகள் நெருப்பாயும்
சுகங்கள் சூறாவளியாயும்
நீ பிரிந்த நந்தவனத்துள்
உழலும் நிமிடங்கள்
கனவின் மொழி பெயர்த்து
மொழிபெயர்த்து
காலம் நீள்கிறது
உன் ஞாபகங்கள் வருடும்
கவிதைகளுக்காய்
அன்று
நீ போன பேருந்தின் புழுதிப்புகார்
பிரிவுக் கொடுங்கணங்களின் துயராய்
நிதம் எந்தன்

மனசுக்குள் படர்கிறது
வாழ்வின் வலியுதிரா
இளமைப்பருவத்தில்
இந்த எரிமலையின் இதயத்தில்
ஒற்றை நீர் வீழ்ச்சியாய் ஆனவளே
உனது வருகையின் சிலிர்ப்பும்
சிதறிய நீர்த்திவலைகளில்
வானவில்லாய்த் தோன்றியவுனது வதனமும்
நீ போனபின்னும்
நெஞ்சை விட்டு மறையவில்லையடி.

ஆறு ஆறாமல் அழுகிறது

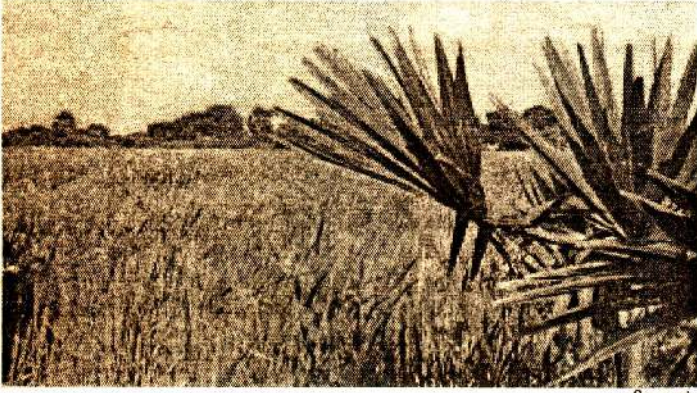
மடை தாண்டிப் பயணிக்கிறது ஆறு
மனிதர்கள் விரட்டியடிக்கப்பட்ட
சூனியமான ஊரினூடே
அது பீதி சுமந்து ஊர்கிறது
ரசிப்பதற்கு யாருமற்ற
ஆற்றின் பாடலை
சகிக்கமுடியா நெருஞ்சிகளால்
அதன் மேனி கிழிக்கப்படுகிறது

ஆறு ஆறாது அழுதுகொண்டே போகிறது
தன் மனிதர்களை நினைந்து
திகில் சூழ்ந்த ஊர் முகத்தின்
ஒற்றைக்கண்ணீராய்
ஆறு அழுதுகொண்டே போகிறது

ஆற்றின் கண்ணீரை யாரறிவர்?

கோரைகளின் கொக்கரிப்பை
சகித்து... மௌனித்து
வயல்தாண்டிப் போகிறது
இலையுதிர்ந்த மரத்தின்
நெல்மணிக்காய்க் காத்து
வாடியிருந்த கிளிகளின்
கண்ணீரோடு கலந்து
ஆறு அழுதுகொண்டே போகிறது
மீண்டும் மழையாக வருவேன் என் மனிதரிடம் என
உரக்கக் குளறி
ஆறு கடலோடு போகிறது.

கனவுகளும் அறுவடையும்

ரிசுதன்

வைகறைக்கு முன்னெழுந்து
இரவின் கனவுகளை
வேகமாய் உடுத்திக் கொண்டேன்
கைவிளக்கின் கரிசனைக்குள்
பலவர்ணச் சேர்க்கையாய்
வசீகரித்தது எனது விம்பம்
சிறிய கண்ணாடித் துண்டொன்றில்

நம்பிக்கைகளை உயர்த்தி
ஊனக்கால்களை தெருவினில் இறக்கினேன்
தரைமீதில் அலையாய்
நானும் நடையும் வாழ்வும்
வழமைபோல்

ஒற்றைவரம்பொன்று வகிடெடுக்க
விரிந்து கிடந்தது வயல்
பொன் கதிர்களை போர்த்தியிருக்கிறது

இராக்காலத்துப் பனி
மனதில் படர்ந்திருந்த
எண்ணங்களை உருவி
வயல்வெளி எங்கணும் விசிறியெறிகிறேன்

சூரியதேவனே
விரைவில் நிகழ்தேறட்டும் உனது வருகை
ஆர்ப்பரிக்கிறது அறுவடை காலத்து மனம்
இடியும் மின்னலுமாய்
இருண்டது வானம்
அறுவடை நாள் ஒன்றின் அடை மழையாய்
முகாரிக்கிறது காற்று
வெள்ளத்தின் வழி போகிறது
அறுவடைகாலத்து கனவுகள்.

வானவில்

மழையெனக் கண்ணீரும்
ஒளியெனச் சிரிப்பும்
இணைகின்ற பொழுதுதான்
வானவில் போன்று
வசீகரம் ஆகிறது வாழ்க்கை

ஒருகணம்

கடலே அசையாதிரு
காற்றே அமைதியுறு
கையசைத்து போகிறான்
கரும்புலி வீரன்

துரோகம்

வெள்ளாட்டு மந்தைகளே
எப்போது மதயானைகளாகினீர்
கார்முகில்கள்

வேலைவாய்ப்பு

ஒப்பாரி வைக்க ஆள் தேவை
உடன் விண்ணப்பிக்கவும்
தமிழ் பேசுவோர் மட்டும்

பலம்

தி.தவபாலன்

எனது பலம் பற்றி
திருப்தி யுறவும்
இயலுமை பற்றி பெருமையுறவும்
எனக்குள் ஏது இருக்கிறது

இன்னொருவன் பலவீனத்தின்
கட்டப்பட்ட
எனது பலமும்

இன்னொருவன் இயலாமைமீது
முளைக்கின்ற
எனது இயலுமையும்
எவ்வித
சிலாகிப்புமின்றியே போய் விட்டும்

சிறை

பயிர்கள் அழுகின்றன
'எங்களை சிறைவைத்துள்ளன
வேலிகள்'

விளைவுகள்

ஓடும் வெள்ளத்தில் இணைய
உறு மீன்கள் மறுக்கின்றன
கொக்குகளிற்காக

தூராங்களால் சபிக்கப்பட்ட வாழ்வு

நமது அருகாமைகள் பற்றிய
எச்சங்கள், குறிப்புக்கள்
யாதாயினும் எஞ்சியுள்ளதா உன்னிடம்?
அனைத்து இழப்புக்களிற்குப் பின்னும்
போரின் கண்ணீரோடும்
போரின் புன்னகையோடும்
வனத்திடை
திசையொடுங்கிய நாட்கள்
அருகாமையால் அர்ச்சிக்கப்பட்டு
மனமொருங்கிசைந்த கணங்கள் பற்றிய
சலனங்கள் யாதேனுமுள்ளதா உன்னிடம்?

சாரமற்ற சமாதானத்தின் பின்னாளில்
திசை படர்ந்தோம்
சாரமற்ற சமாதானத்தின்
இரகசியங்களொடு இழையப்பட்ட வாழ்வு
நெடு மூச்சுக்களால் துருப்பிடித்துப்போன
சாளரங்களில்
மோதுண்டு கிழிகிறது மனசு

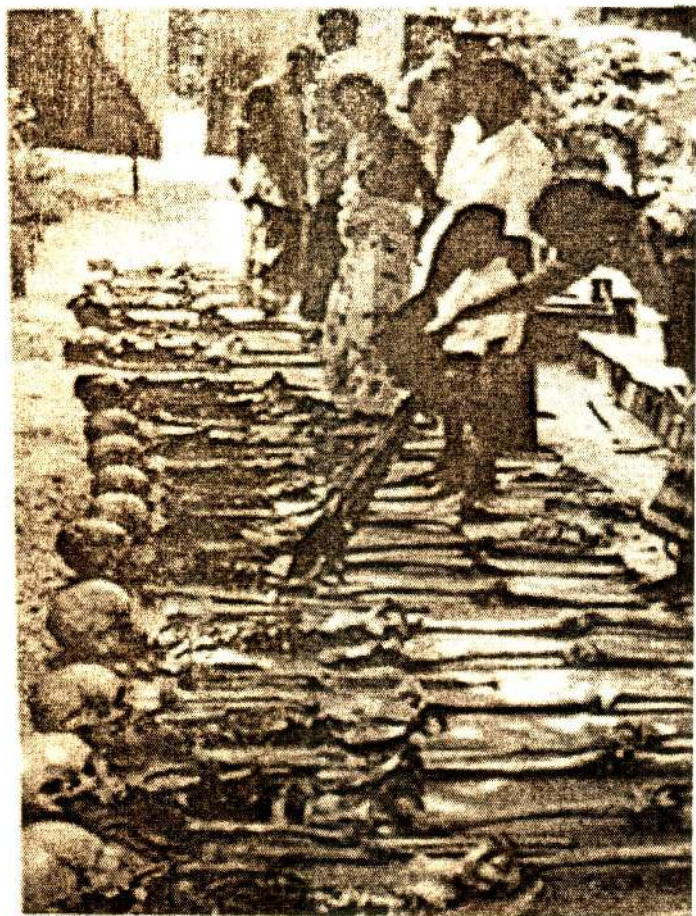
மெளனம்

உங்களால் புரிந்துகொள்ள முடியுமா
மெளனத்தின் பின்னாலுள்ள
ஆயிரம் இடிகளை
கண்ணீரின் பின்னாலுள்ள
கொழுந்துவிட்டெரியும் தீயை
சுமந்திடவியலாது தவிக்கும்
காலத்தின் வெற்றிடத்தை
வெற்றிடம்
எவ்வளவு சுமையானது
உங்களால் மீட்டிட முடியுமா?
இருளுக்குள் சிக்கியிருக்கும்
நிர்வாணக்கனவுகளை
ஆர்ப்பரிக்குள் அடங்கியிருக்கும்
அரிதாரம் பூசாத வார்த்தைகளை

முடியுமா?
முடிந்தால் வருகிறேன்
நானும் உங்களோடு.

எலும்புக்கூட்டின் வாக்குமூலம் 62 அநாமிகளின் கவிதைகள்

எலும்புக்கூட்டின் வாக்கு மூலம் - 2

கஜானி

மரத்தடி வாழ்வும்
குழந்தையின்
எரியும் மழைகாலத்து பசிவயிறும்
சிலுவை சுமக்க வைத்தது என்னை

தலைமுறையின்
வாழ்வாதாரமான வயல்களும்
தென்னஞ்சோலைகளும் நிறைந்த
அழகிய ஊர்மடி தேடி
சிலுவையோடு வந்தேன்
மகவிழந்த தாயின்
முகத்தை வைத்திருந்தது ஊர்

பாதங்களினூடு ஏறிய மரண பயத்தை
பழைய நாள் நினைவுகளின்
சுவைகள் புறமொதுக்க புறமொதுக்க
தொடரும் பயணத்தில்
சிலுவையைத் தாங்குவதற்கு சீமோன்கள் யாருமில்லை.

வயல்வெளிதாண்டி
பனி நிரவிய தென்னைகளுக்கிடையில் நீண்ட
சூரியனின் பழகிய விரல்களில்
மனம் கவிந்த கணத்தில்
சூனியமான ஊர்முகத்தினமீது
பசியோடும்
தாகத்தோடும்
சிலுவையில் அறையப்பட்டேன்
ஆண்டவரே ஆண்டவரே
ஏன் என்னைக் கைவிட்டீர்... .. ?

பசித்தவன்
பயங்கரவாதியெனப்பட்ட போது
பரிமள தைலங்கள்
விசிறப்பட்ட கல்லறைகள் ஏது
எனக்காய் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது
கல்லறையாய்
ஒரு மலக்குழி

எஞ்சியிருக்கிறது
கிழிந்த ஆடைத்துண்டும்
எலும்புக்கூடும்.

மீண்டும் காத்திருக்கின்றனர்
கைகளில் சுத்தியலும்
துருவேறிய ஆணிகளுடனும்
பசியெனும் சிலுவை சுமந்து வரும்
மற்றொருவனுக்காய்

அலை

அமரதாஸ்

அலை அலையாய் எழுந்துழல்கிறது
மன அலை
அலை அலையாய் அசைந்தலைகிறது
தீபச் சுடரலை
அந்தோ
அலை அலையாய்
அசைவற்றுக்கிடக்கிறது
துயிலுமில்லக்கல்லறைகள்

இங்குதான் ஓயாத அலைகள்
ஓய்வெடுத்துக்கொள்கின்றன.

யாருக்கும்
சாயாத அலைகள்
துயில்கின்றன.

கடலின் அழகு

மழை கழுவிய மலைகள்
மழை கழுவிய மரங்கள்
மழை கழுவிய மனிதர்
மழை கழுவிய ஆரண்யம்
மழை கழுவிய சோலைகள்
மழை கழுவிய நிலம்

அத்தனை அழகையும் கழுவிய மழை நீர்
அத்தனையையும் அள்ளிக் குடித்த கடலே
அதுதானோ
நீ இத்தனை அழகு

ஒரு படையினனின் நடுநிசிக்கணீர்

உயிரானவளே

இன்று உனது மாதவிலக்கு நாள்

இப்படி எத்தனை காலமுறைகள்

கடந்து போயின

வாரிசொன்றை வயிற்றில் சுமப்பதற்காய்

இன்னும்

எத்தனை காலங்கள் ஏங்குவது

நீயும் - இங்கே நானும்

எம்மைப் பிரித்திருப்பது

பணமா...?

இனவாதமா ...?

இன்னமும் நானறியேன்

இங்கே

உயிரொன்றை அழிப்பதற்காய்

துப்பாக்கியோடு விழித்திருக்கிறேன் நான்

உயிரொன்றை சுமப்பதற்காய்

கனவுகளோடு நீ ...

பயணம்

எங்கே போகிறாய் ...?

கேட்பதற்கு என்ன அருகதையிருக்கிறது
உன்னிடம்

எப்போ மீளவும் வருவாய் ...?

சொல்வதற்கு என்ன உத்தரவாதமிருக்கிறது
அவனிடம்

வார்த்தையாடல்களிற்கு
அவசியமற்ற
எந்த அவகாசமற்ற
அவன் பயணத்தில்
சுமை நிறைந்த பதில்களோடு
போகிறான் அவன்

வெற்றுக் கேள்விகளோடு
சாகிறாய் நீ ...

ஆசையோடு ஒருகணம்

அம்மா!

காற்றிலேறி வரும் கடைசிக்கூரல்
முற்றத்துப் பனையில் மோதி
காதோரம் கேட்கிறதா
மடி நிறைய வெடிகுண்டு
விழி நிறைய தீக்கங்கு
அடிநெஞ்சில்... அம்மா...
நீயும் தலைவனும் தேசமும்

கடைசினேரம் கைதூக்கி
உள்ளங்கை முகர்கிறேன்
கைக்குழையல் சோற்றின் மணம்
வீசங்காற்றில் கேசம் கோதுமுனது
விரல்களின் பரிவு
எழுகின்ற சூரியனின் வீச்சில்
தலைவனின் தீட்சண்யப்பார்வை

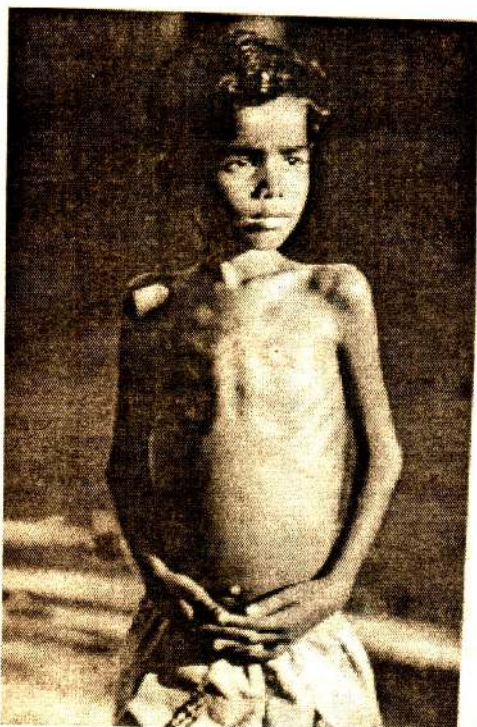
உனதுடல் வதைத்து
நீ உருவாக்கிய தேகத்தை
ஓர் கணம் ஆசையோடு பார்க்கிறேன்.

அம்மா,
உன் மனம் என்றும் வாடாத மலர்
ஆனால்
நீ மலர் சூடியதை பார்த்ததேயில்லை
நீ பாசத்தின் திலகமம்மா
ஆனால்
நீ திலகமிட்டதை நான் பார்த்ததேயில்லை
இனி உன் மகனிற்கு
பொட்டிட்டு... பூவைத்து...

நிறைகுடம்

ஊர்ந்து வருகிறது
உயிர்க் கூடு
அதைப் போர்த்தியிருக்கிறது
வெளிறிய தோல்
உள்ளே
ஒட்டியிருக்கிறது உண்டி

விரிகின்ற அவன் விழிக்குள்
அழகிய பெரும் வீடு
வாசலில் ஒரு வாழையிலை
அதன் வயிற்றில்
ஒரு கிலோ அரிசி
மேலே
நீர் நிரம்பிய செம்பு
தலையிலே தேங்காய்
அருகிலே

கஜானி

பழம், பாக்கு, வெற்றிலை
பிடித்து வைத்த பிள்ளையார்

நிறைகுடமாம் ...??

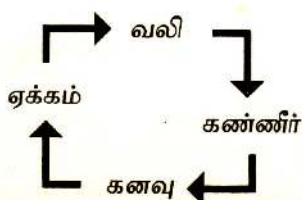
அந்தப்பிஞ்சின் பெருமூச்சில்
தீ மூழ்கிறது

பிந்துனுடுவவ

அல்லது வெலிக்கடை - 2

சிறைக்கூரையின்
 துளை ஒளிப்பாதையில்
 விழிகள் நிலைத்திருக்க
 நேற்றைய இருள் பரிசளித்த
 காயங்களின் இரத்தக்கறைகளை
 வருடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

கழுத்தை நெரித்த
 காவலன் கையினது
 'கிரிபத்' வாசம்
 இப்பவும் வயிற்றைத் திருகும்

பெருமூச்சும் இருளுமாய்
பிசைந்தெடுத்த உலகினுள்
உழலும்
கைதிகளின் வாழ்க்கை வட்டம்

புனர்வாழ்வளி(ழி)ப்பு முகாமின்
வெற்று மனிதர் முன்
உயிர் தின்னும் காடையர்

பரஸ்பரம்
புரியாத இரு மொழிகளிடையே
கத்தியும் கோடரியும்
குருதியும்
ஓலமும்...

சலசலக்கும் அருவியும்
பனிகவியும் மலையும்
சிவந்து போயின.

கைதிகளின் உயிர் உதிர்ந்த
சிதிலங்களில்
துருத்திக்கொண்டிருக்கிறது.
பிரிவுத்துயரும்
விடுதலைக்கனவுகளும்

குருதி கசியும் வழி
ஈனமாய் ஒலிரும் முனகல்
உயிர் ஓயும் மனமுட்டம்
நீளும் நிசப்தம்
எங்கோ
காற்று வெளியில்
மலையருவிக்கரையில்
ஆத்மாவின் தொகையறா...

கைகள் கூப்பிய
கைதிகளின் வாழிடமே
கபாலபதியானதுவோ... இவர்
சிலுவையேற்றப்பட்ட
இதயங்களில்சட்டிகளேன் பாய்ந்ததுவோ...

மூன்றாவது மனம்

பகைவீரனே!

உனது முகாமின் வாயில் அழகியது
சூழவிருக்கம் பூஞ்செடிகள் ரம்மியமானவை
புற்றரைகளின் பசுமை
பறவைகளின் சஞ்சாரம்
விழிமலர்த்தியவுனது புன்னகை
யாவுமே ரசனைக்குரியவை
நீயொரு இயற்கையின் ரசிகள்
உனது ரசனை அற்புதமானது.

மனைவியின் மீதுள்ள காதலையும்
குழந்தையின் மீதுள்ள பிரியத்தையும்
விட்டுப்பிரிந்து வந்த
கிராமத்தின் உறவுகளின் பிரிவுத்துயரையும்
இராணுவ சஞ்சிகையொன்றில்
அற்புதமான கவிதையாய் வரைந்திருந்தாய்

நீயொரு மெல்லுணர்வுக் கவிஞன்
வண்ணத்துப்பூச்சியொன்றின் இறக்கையைப் போல்
உனது கவி மனம் மென்மையானது.

இப்போது நினைத்துப்பார்க்கிறேன்
என்னால் நம்பமுடியவில்லை
அழகிய எனது கிராமத்தை
வீட்டை, முற்றத்து மல்லிகையை
குழந்தையின் மழலைக் கனவுகளை
யாவற்றையுமே
சிதைத்திட, அழித்திட
எரித்திட
உன்னால் எப்படி முடிந்தது பகைவீரனே!

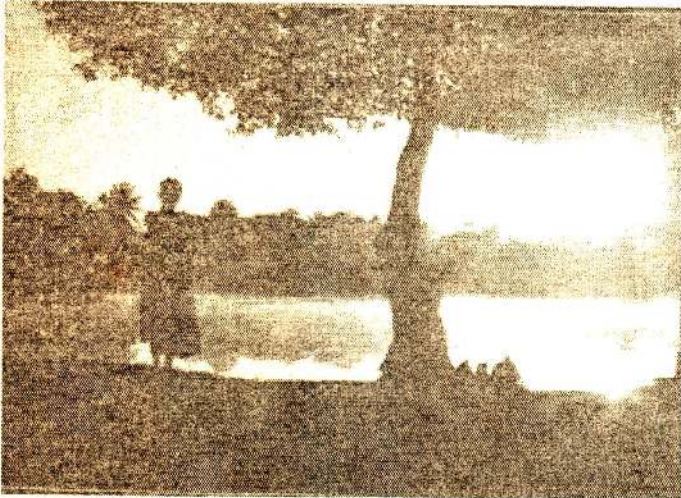
வியாகுலப்பாடல்

கண்ணீரின் பயணம்
இன்னமும் ஓயாது நீள்கிறது
அமெரிக்காவின் கறுப்பினத்தாயே
உனது கருமுகத்தின் கண்ணீர் வீழ்ச்சி
என் தாயை நினைவூட்டுகிறது.
ஏகாதிபத்தியப் பண்ணைகளில்
எண்ணை பிசுக்கேறியவுனது மேனியில்
வியர்வையோடு சேர்ந்தோடிய
குருதியும் கண்ணீருமான
வாழ்வின் வியாகுலப்பாடல்
இப்போதும் ஒலிக்கிறது.

உனது வரலாற்றின் கண்ணீர்
எவ்வளவு கொடுமானது
வலிமையானது
எழுச்சியானது
A-9 சாலையென
நீளுமுனது

கருநிறக்கண்ணீரின் வரலாறும்
 மட்டு வாவியின் கரு நீர் போல்
 உப்புக்கரிக்குமுனது
 வியர்வையாறும்
 நெடும்பனையின் வலிமையாக
 இலங்குமுனது இருப்பின் நீட்சியாய்
 அருகணைகிறது தமிழனோடு
 டொலரினும் பெறுமதியிலான
 வீரியமிக்க
 எனது சனங்களின்
 ஆதரவை அனுப்புகிறேன் தாயே
 சுனாமிக்கீடான
 எம் தாயின் கண்ணீரும்
 கத்திரினாவிற்கீடான
 உனது கண்ணீரும்
 அதிமானுட இதயத்தில் இடிக்கும் வரை
 உன்னையும் என்னையும்
 100% மனிதர்களாக புரிந்துகொள்ள
 இன்னமும் எஞ்சியிருக்கும் சாட்சியம்
 கண்ணீரும், குருதியும்
 ஒப்பாரியும்தான் தாயே

இடைச்சிறுவனின் பயணம்

அமரதாஸ்

தொலைவுமற்ற அருகுமற்ற
இடைச்சிறுவன் பயணம்.
திசைகளற்று நீளும் பயணத்தில்
ஒவ்வொரு கனவுகளும் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கிறது.
மந்தைகளின் அடிவயிற்றில்
காலை - நடுமதியம் - அந்தி - இரவு வரை
இயங்கும் அவன் உலகத்தில்
அவனுக்காய்
எந்த தேவதூதர்களும் காட்சியளிக்கவில்லை.
அவனுக்காய்
எந்த மீட்பர்களும் பிறந்திருக்கவில்லை.

ஒற்றைத்தடியுடனும்
தோள்பையுடனும்
எதற்காகவோ காத்திருக்கிறான்.

ஆற்றோர புற்றரையும்
மருதமர நிழலும், விரிந்த வானமும்
பரிச்சயப்பட்ட அவன் நியம் உலகத்தில்
எதற்காகவோ காத்திருக்கிறான்.

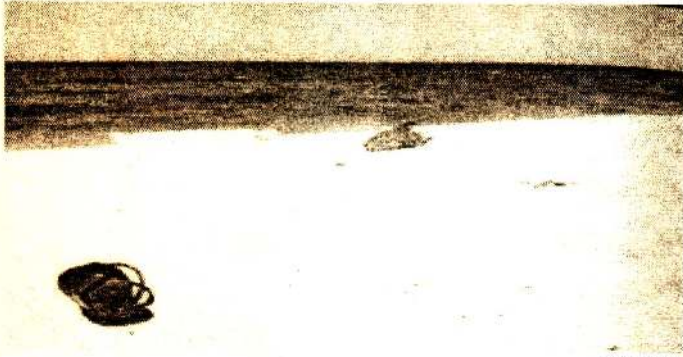
மந்தையின் பிறப்பில் சிரிப்பும்
மந்தையின் பிரிவில் அழுகையுமே
இடைச்சிறுவனின் இரவும் - பகலும்
சூரியனைப்பற்றியும் - நிலவைப்பற்றியும்
எந்த பிரஞ்சையுமற்ற
வாழ்வின் நியமத்துள் உழலும்
வெறித்த விழிகள்,
களிம்புமுகம்,
சூழ்ந்திருக்கும் மௌனம்
யாவையும்
ஒரு கவிதையாய் மட்டுமே தரிசித்தல் கூடும்.

ஆடையைப்பற்றியும்
அழகுமுகத்தைப்பற்றியும்
எந்த அக்கறையுமற்ற அவன் பயணத்தில்
இடைச்சிறுவன் எதற்காகவோ காத்திருக்கிறான்.

அவனுக்காய்
அற்புதங்கள் எதுவும் நிகழவில்லை.
எந்த தேவதூதர்களும் காட்சியளிக்கவில்லை
எந்த மீட்பர்களும் பிறந்திருக்கவில்லை.

ஒற்றைத்தடியுடனும், தோள்பட்டையுடனும்
ஆற்றோரப் புல்வெளியில்
இடைச்சிறுவன்
இப்பவும் காத்திருக்கிறான்.

ஓற்றைச்செருப்பு

அமரதாஸ்

நீயுள்ள வரை
உன்னைச் சுமந்தலைந்தேன்
கற்களிற்றும் உனக்குமிடையில்
நெரியுண்டேன்
முள்ளிற்கும் பாதங்களிற்குமிடையில்
குத்துண்டேன்
செல்லுமிடமெல்லாம்
தேய்ந்தபடி கூட வந்தேன்
ஒரு காலை
நீ கடலோடு போனாய்
நானும் வந்தேன் சிறுதுாரம்
என்னை மட்டுமேன்
அலை கரை மீது எறிந்தது
ஓற்றையாய்

அமரதாசின் ஒளிப்படத்தின் நெருடல்

நீயிருக்கும் நான்

உன்னில் வீழ்ந்த பின்பு தான்
முளைக்க ஆரம்பித்தது
வாழ்வின் கனவுகள்

உனது ஸ்பரிசம்
உனது சுகந்தம்
அத்தனைக்கும் பிறகு தான்
மல்லிகைக்கு நீர் வார்க்கத்தொடங்கின
எனது கரங்கள்

உனது புன்னகையில் தான்
மல்லிகையின் மலரும் கணங்களை
தரிசித்தன விழிகள்

உயிர் நரம்புகளின் சுரங்க வழியில்
நீ ஓயாப் பயணி
நீ பயணித்துக்கொண்டேயிரு
நான் மரணத்திலும்
வாழ்ந்து கொண்டேயிருப்பேன்

ஆழத்தில் நீயுள்ளவரையே
அலையடித்துச் சிரிக்கும்
நுரைப்புவாய்
ஆர்ப்பரிக்கும் எனது கடல்.

அமரதாஸ்

தேவை

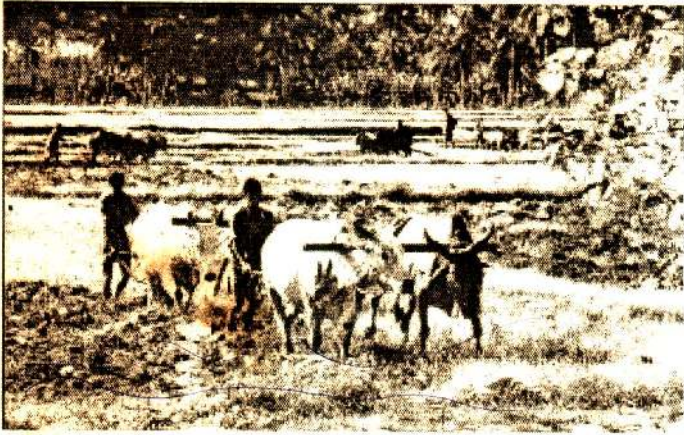
இரண்டு சுண்டு அரிசி
அதற்கொரு பாணை அடுப்பு
ஒரு குடிசை
அடுப்பும் வயிறும் புகைந்த போது
குடிசையும்
நான்கு மனிதரும் சிதைக்கப்பட்டனர்

குடிசையை சிதைக்க ஒரு குண்டு தேவை
குண்டை ஏவ ஒரு விமானம் தேவை
விமானத்தை ஏவ ஒரு விமானி தேவை
விமானிக்கு ஏவ ஒரு ஜெனரல் தேவை
ஜெனரலுக்கு ஏவ ஒரு மந்திரி தேவை
மந்திரிக்கு ஏவ ஒரு ஜனாதிபதி தேவை
ஜனாதிபதிக்கு ஏவ மக்கள் தேவை
மக்களிற்கு ஏவ.....
மக்களிற்கு ஏவ.....
சிந்தனை தேவை..... சிந்தனை தேவை
குண்டுக்கு அற்புதமான நற்குணம்
சிந்திக்கத் தெரியாது

நீ துளிர்ப்பாய் தவிரவும் எதைக்கொண்டு மனமாற

இருமருங்கும் நெடிதுயர்ந்த
மருத மரங்களிடை
நீண்டோடும்
இரணைமடு நீராறுகளின் கரைகளில்
பசிய புல்வெளிகளின் மீதுலவிய
பனிபடர்ந்த காலைகள்

பரந்து விரிந்த வயற்காடு
முக வழியில்
மருதடிப்பிள்ளையாருக்கு கற்பூரமும்
மறுபுறம்
மாதா கெபிக்கு மெழுகுவர்த்தியும்
ஏற்றிய பின் கதிரறுக்கும்
பாட்டன் தொடக்கி வைத்த
பாரம்பரிய வாழ்வின் படிமங்கள்

அமரநாள்

தென்னஞ்சோலைகளின் மீது வழியும்
நிலவெறிக்கும் காலத்து பால்சிந்தும் அழகு
கீற்றுக்கள் காற்றுக்கு தலைசீவும்
மோனம் சூழ்ந்த இரவுகள்

என் இளமை துளிர்விடும் காலமென்றில்
எல்லா விடியல்களும்
எல்லா இரவுகளும்
சூறையாடப்பட்ட பின்னரும்
சாம்பல் மேடாக்கப்பட்ட பின்னரும்
நீ துளிர்ப்பாய்
நீ மிளிர்வாய்
வீரியமிக்க உனது மனிதரின் நெஞ்சுறுதியில்
தவிரவும் எதைக்கொண்டு மனமாற

மறுதலிப்பு -3

வல்லரசர்கள் வாழும் உலகில்
நாடோடியாய் எனது பயணம்
மூன்றாம் முறையும்
மறுதலிக்கப்பட்ட முகத்திலிருந்து
எதை விட்டுச் செல்வேன்
உங்களுக்காய்
நான் ஒரு இராக்காலப் பயணி
இருளிற்குள் புதையுண்ட காலங்களிலிருந்து
இருளின் பாடலைப் பாடுவேன்
நான் ஒரு இராப்பாடி

எனது சங்கீதம்
இருளில் பல்வர்ண ஒவியங்களைத்தீட்டும்
நிசபத்தத்தில் ஊடுருவி
ஆன்மாவை கவ்வும்
எனது முகத்தைப் பற்றி
ஆயிரம் கற்பனைகள் முளைக்கும் வகையில்
எனது பாடல்கள்
இதயத்தை நெருடும்
இரவுகளின் தலையணைமீது தீ மூட்டும்

எப்போதாவது ஒரு நாள்
புலர் காலைப் பொழுதொன்றில்
நீங்கள் சற்றும் எதிர்பாராதபடி
விரிந்த மூக்கோடும்
அடர்ந்த புருவத்தோடும்
நரை துருத்திய தாடியோடும்
இருள் அப்பிய களிம்பு முகத்தோடும்
உங்களின் தெருக்களில் மீண்டு வருவேன்
பூபாளம் பாடியபடி

வாழ்வின் கதியும்
அநாமிகனின் மொழியும்
எலும்புக்கூட்டின் வாக்குமூலமாக
பதிவாகும் காலம் கவிதையாகியுள்ளது.
விதிக்கப்பட்ட வாழ்வை கடந்து போகும்
எத்தனிப்பின் சுவடுகள்
இந்தக் கவிதைகளின் உட்தொனி.
வாழ்வும் போரும்
ஒன்றாகக் கலந்த போதுகளில்
இந்தக்கவிதைகள்
அநாமிகனிடம் இருந்து
வெளிக்கிளம்பியுள்ளன.
இவை யதார்த்தத்தின் முகம்
கூடவே உண்மையினதும்.

-கருணாகரன்